

LA PUBLICITAT

ANY XLVI—NUM. 15.609—PREU: 10 CENTIMS

BARCELONA, DIMARTS, 18 DE MARÇ DE 1924

LA NACIONALITAT DE LA
NAUQUE, ELS HOMES I LES
DONES NO S'ANEN EN
PROTECTOR QUE HA ES
SINO, QUE ESTIGUEN PLENS
DE FE I EN EL QUE HA DE
VENIR.
(Del parlament de Mar-
gald, a Cardiff.)

PREUS DE SUBSCRIPCIO
EDICIO DIARI
Barcelona, Península, 1000
Amèrica, 1200
Altres països, 1500

EL PERIODE PREPARATORI

Alguns esperits minuciosos assenyalen aquests dies, més o menys explícitament, algunes contradiccions notòries entre el règim municipal promès per un recent decret i el règim a què ara sommes els municipis. Duen que la situació actual dels ajuntaments, llur composició i llur funcionament, amb delegat governatiu i tot, representa, no ja una cosa diferent, sinó una cosa diametralment oposada a les concepcions del senyor Calvo Sotelo.

Cal no oblidar que el present estat de coses és interí. Nosaltres, que procurem ésser sempre imparcials, som dels que no oblidem gens ni cosa. Un règim interí, a Espanya, és sempre una cosa que dura, encara que això sembla una paradoxa. I si, com S. M. el rei Alfons XIII preveu, l'actuació del Directori dura anys, el Govern militar haurà estat un dels Governos espanyols de més llarga durada en el darrer mig segle.

Però una situació interina presenta, naturalment, les condicions pròpies de la interinitat, entre les quals hi ha el dret i el deure d'obrar d'una manera que no és la dels temps normals. Es pot donar el cas que, en un país determinat, i dins un cert espai de temps, els períodes normals durin com a dos, i els períodes anormals o excepcionals durin com a vuit. Tanmateix no és lícit de dir que, en aquest cas, el període anormal sigui el normal, i vice-versa. Les nocions de normalitat i anormalitat depenen de la mesura del temps, ni del calendari, sinó dels corresponents caràcters distintius. Una interinitat que duri deu o vint anys serà sempre interina, i amb molta més raó una que, com aquests, duri dos anys.

Estem en un període preparatori, tant en el ram municipal com en els altres rams. Les substitucions d'ajuntaments, sovint repetides, i la designació de delegats governatius tenen següentment per objecte el preparar la futura instauració de l'Estatut del senyor Calvo Sotelo, que és l'última paraula de la maquinària municipal. És clar que sobta el veure que, com a preparació d'un règim d'autonomia i de democràcia, s'adopten disposicions de caràcter essencialment centralista i antidemocràtic. Sembla que la millor manera de preparar la instauració del nou règim municipal hauria de consistir a anar introduint poc a poc, en aquest any preliminar, l'esperit del decret. Si això és el que sembla. Però hi ha moltes coses que semblen i no són. El secret d'aquesta contradicció aparent està en el caràcter d'interinitat del període preparatori. Internament, hom pot fer les coses al revés, sempre que sigui a fi de bé.

Endemés, opinem que no cal ésser impacients. Si d'ací a un any hem de tenir totes les llibertats municipals modernes i antigues contingudes en els cinc-cents articles del decret del senyor Calvo, què hi fa que durant uns quants mesos més visquem una mica incòmodes? Un any, senyors, aviat està passat.

Un altre discurs de Mr. Macdonald

Com es sabut, el primer ministre d'Anglaterra és separatista en el sentit espanyol del mot (és a dir, és un home que ostita la seva pàtria, Escòcia, i l'anomona nació). Parlant en un dinar d'Ilustres galesos, a Cardiff (llocs també separatistes en aquell sentit espanyol del mot), ha dit uns quants mots magnífics sobre la idea de nacionalitat. Després d'afegir el fals nacionalisme que amb el seu exclusivisme fa insostenible la situació d'Euro-

pa, ha dit: "Vosaltres i jo, amics meus, que creiem en el nacionalisme, que som nacionalistes, vosaltres i jo, que estem convençuts que una nació té una individualitat igual que una persona, vosaltres i jo que donem a l'expressió 'l'anima d'un poble' una significació real i definida, havem de fixar-nos que nacionalitat no vol dir exclusivisme. La nacionalitat és el dret de cada nació a desenvolupar-se i a créixer, i a aquest fi responen les emissions de Bons de la Defensa Nacional (75 milers), que són, sembla, la clau de la situació del franc."

Dit això, el doctor comprendrà fàcilment la forma d'inflació que hi ha a França. Una gran part de l'estalvi francès, estalvi col·locat en els Bons de la Defensa Nacional. Aquests Bons, però, tenen en realitat totes les característiques del paper-monedes perquè són un mitjà de pagament dels impostos. La gent paga els seus impostos amb Bons de la Defensa Nacional. L'Estat, en rebre aquests Bons, mira, naturalment, de negociar-los, de tornar-los a col·locar. Aquesta operació de col·locació, que seria senzillíssima en temps normals, és avui plena de dificultats, perquè la col·locació d'aquests Bons necessita un marge d'estalvi en els pressupostos individuals que avui és difícil de trobar donats els seus que es guanyen i la vida cara. El Govern fa tota la possible per tornar a col·locar aquests Bons i a això es deu la llei acabada de votar que extingeix els Bons de la Defensa Nacional de l'impost sobre la renda.

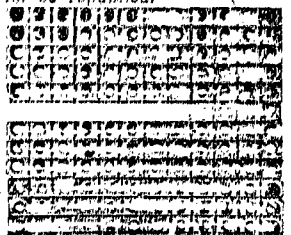
A part de la dificultat de col·locar d'aquest paper, hi ha un altre fet transcendental: aquests Bons de la Defensa Nacional produeixen un interès. Aquests interessos, amb què són pagats? Si aquests interessos haguessin estat sempre inscrits en els capítols de despeses del pressupost ordinari, si els interessos haguessin pogut ésser coberts pels impostos, l'operació hauria estat normalíssima. Però el cas és que no s'ha fet així. La hipòtesi de la bona voluntat d'Alemanya feu que per pagar els interessos dels Bons de la Defensa Nacional s'acordés l'emissió de nous Bons. Els interessos dels emprèstitos es pagaren amb nous emprèstitos. Els interessos de les aplicacions al crèdit es cobriren amb noves aplicacions al crèdit. I això ha format una bola de neu que ha anat creixent a mesura que ha anat rodant.

La solució de tot plegat és encara la solució anglesa: impostos, impostos, impostos.

L'Alba s'ha fet republicà

Us puc assegurar que l'ex-ministre espanyol Santiago Alba ha fet uns grans declaracions polítiques a un redactor de "La Nación", de Buenos Aires. Aquestes declaracions foren obligeuades al gran diari argentí fa hores.

L'Alba, en aquestes declaracions, parla en nom de l'esquerra liberal espanyola. Fa pocs dies l'Alba prengué contacte amb els dirigents del seu partit. Diversos emissaris vingueren a París. Aquí tingué lloc un canvi d'impressions que fou laboriosíssim. Com a conseqüència d'aquesta reunió, al partit, per boca del seu líder, decidí fer-se republicà.

Arribada d'En Manuel Carrasco

Dimenge al matí, en l'express de Madrid, pel baixador del Passatge de Gràcia, arribà a Barcelona el nostre estimat amic i company, ex-regidor d'aquesta ciutat, En Manuel Carrasco i Formiguera, procedent del pont de Burgos, on, com se sap, ha sofert condemna durant cinc mesos.

Amb tot i que fins al mateix dimenge els diaris no anunciaven l'arribada d'En Carrasco, foren moltes les persones, famílies i amics d'ell, que acudir a acompanyar-lo. Hi havia també més polleia que de costum.

La presència d'En Carrasco fou saludada amb fèrvides aplaudiments, seguits d'estrocs de mà i d'abragades. Fou un bon moment de noble emoció.

DE FRANÇA LA FORMA DE LA INFLACIO

(Del nostre enviat especial)

París, març.

Aclareixon perfectament la situació de la finança d'Estat d'aquest país, aquesta detall: A França hi ha dos pressupostos: el pressupost general ordinari i el pressupost que conté les despeses per a la reconstrucció de les regions alliberades i per al servei de les pensions de guerra. El primer pressupost s'ha mirat d'anar-lo equilibrant amb nous impostos. El segon s'ha construït sobre les anomenades despeses reconstruïbles, les quals, en realitat, no havien d'ésser més que un avançament de les quantitats que havia de pagar Alemanya. No havent pagat Alemanya s'ha hagut d'acudir, per equilibrar aquest pressupost, als emprèstitos interiors i a aquest fi responen les emissions de Bons de la Defensa Nacional (75 milers), que són, sembla, la clau de la situació del franc.

Dit això, el lector comprendrà fàcilment la forma d'inflació que hi ha a França. Una gran part de l'estalvi francès, estalvi col·locat en els Bons de la Defensa Nacional. Aquests Bons, però, tenen en realitat totes les característiques del paper-monedes perquè són un mitjà de pagament dels impostos. La gent paga els seus impostos amb Bons de la Defensa Nacional. L'Estat, en rebre aquests Bons, mira, naturalment, de negociar-los, de tornar-los a col·locar. Aquesta operació de col·locació, que seria senzillíssima en temps normals, és avui plena de dificultats, perquè la col·locació d'aquests Bons necessita un marge d'estalvi en els pressupostos individuals que avui és difícil de trobar donats els seus que es guanyen i la vida cara. El Govern fa tota la possible per tornar a col·locar aquests Bons i a això es deu la llei acabada de votar que extingeix els Bons de la Defensa Nacional de l'impost sobre la renda.

A part de la dificultat de col·locar d'aquest paper, hi ha un altre fet transcendental: aquests Bons de la Defensa Nacional produeixen un interès. Aquests interessos, amb què són pagats? Si aquests interessos haguessin estat sempre inscrits en els capítols de despeses del pressupost ordinari, si els interessos haguessin pogut ésser coberts pels impostos, l'operació hauria estat normalíssima. Però el cas és que no s'ha fet així. La hipòtesi de la bona voluntat d'Alemanya feu que per pagar els interessos dels Bons de la Defensa Nacional s'acordés l'emissió de nous Bons. Els interessos dels emprèstitos es pagaren amb nous emprèstitos. Els interessos de les aplicacions al crèdit es cobriren amb noves aplicacions al crèdit. I això ha format una bola de neu que ha anat creixent a mesura que ha anat rodant.

La solució de tot plegat és encara la solució anglesa: impostos, impostos, impostos.

Arribada d'En Manuel Carrasco

Dimenge al matí, en l'express de Madrid, pel baixador del Passatge de Gràcia, arribà a Barcelona el nostre estimat amic i company, ex-regidor d'aquesta ciutat, En Manuel Carrasco i Formiguera, procedent del pont de Burgos, on, com se sap, ha sofert condemna durant cinc mesos.

Amb tot i que fins al mateix dimenge els diaris no anunciaven l'arribada d'En Carrasco, foren moltes les persones, famílies i amics d'ell, que acudir a acompanyar-lo. Hi havia també més polleia que de costum.

La presència d'En Carrasco fou saludada amb fèrvides aplaudiments, seguits d'estrocs de mà i d'abragades. Fou un bon moment de noble emoció.

Ben retornat sigui En Carrasco al nostre afecte i a la nostra companyia.

S'ha de fer pagar als rics i s'ha de fer-los pagar amb brutalitat. En general, l'home té una repugnància instintiva per les veritats de sentit comú. D'altre on no hi ha no en pot rajar, però sempre es troba a la porta d'altre on no hi ha res. Si l'Estat ha d'ésser ric, si el signe material d'aquesta riquesa, la moneda, ha de fer un paper brillant, s'ha d'emportar prou abundantment l'economia individual. Sense la trituració de l'economia particular d'Anglaterra la lliura no valdria, certament, el que val.

Donada la punta d'inflació que hi ha a França, la política dels impostos ha d'ésser brutal. La inflació es menja sempre l'impost (mida). Això és el que ha demostrat la inflació alemanya. L'Estat posava cada matí impostos nous, però la baixa de la moneda feia que a la tarda aquests impostos es paguessin amb moneda depreciada. L'Estat, corria sempre més a poc a poc que la inflació i es trobava al cap d'avall amb les caixes plenes de paper sense capacitat adquisitiva.

Hi ha avui ja una sèrie de símptomes que demostren el mal estat dels pobles. És ara, d'aquí tres mesos encara ho serà més perquè serà quan se sentirà al mercat la baixa de la moneda d'aquests dies. La promesa extremista fa una campanya perquè s'ajustin els jornals als preus actuals de les coses. Abans de la guerra es calculava que es podia viure per 200 francs or al mes i persona. Avui el sou corrent és de 800 francs paper, la qual cosa vol dir que la gent viu amb 175 francs or. Han de viure molt malament, perquè la vida és més cara que abans de la guerra. Les famílies nombroses tenen més recursos i més resistència que el "menage" corrent, perquè en les primeres són més a ajudar-se. Les pensions de guerra són insuficients. Els que hem fet la guerra som uns morts de fam — cridava ahir, de "L'Action Française" estant, el senyor Vernet-Valmor, president dels combatents. Un ajustament de les pensions als nous preus de la vida portaria al pressupost un grau de tume-facció extraordinari.

Si el franc baixa més, no hi haurà més remei que fer aquest treball d'ajust. Els jornals s'hauran d'ajustar, els funcionaris hauran de cobrar un estipendi més alt o tan sols una plus de vida cara, les pensions a les vídues, forlits, mutilats i a les famílies dels morts s'hauran de revisar de cap i de nou. I aquest ajustament farà baixar el franc perquè l'economia és plena de serps que es mosseguen la cua i de cercles viciósos, per parlar amb naturalitat.

Malgrat tot s'ha d'ésser optimista, seria exagerat no esser-ne. França és un país d'una vitalitat extraordinària, d'una capacitat de sacrifici i d'estalvi impressionadora. Avui el franc és pobre i porta la seva pròpia amb una gran dignitat. La pregunta del dia és: Qui ha guanyat la guerra? Alemanya l'ha perduda, certament, però no l'ha perduda també França? El triomf desitjat de França sembla ésser fet de glòria i de sacrifici.

Josep Pla

LA SITUACIO A EUROPA

El governador del Banc de l'Imperi alemany, senyor Schacht, tornat a Berlín dissabte i havent presentat una resolució al govern com a resultat de les seves converses, tornarà avui a París per continuàries.

El Comitè de pau, presidit pel senyor McKenna, ha arribat a conclusions provisionals. S'han celebrat les eleccions municipals a Berlín i a Potsdam els nacionalistes han obtingut un gran triomf.

Ha quedat conllosat per als mesos I al 5 i mig per cent, l'emprèstit de 100 milions de l'Estat Unia a França.

M. Polnareff ha declarat que no tindrà necessitat de plantar-jària.

LECTURES UNA ANECDOTA DE MANZONI

Amb motiu de la recent commemoració manzoniana, que a Itàlia ha revestit la solemnitat d'un gran esdeveniment nacional, hom ha retret innumerable anècdotes i cànons íntims del gran lombard, que fredament, insensible als honors que el Govern austriac volia conferir-li en en reconeixement de la seva fama cosmopolita (Goethe el traduïa, Walter Scott l'estimava exquisidament), no perdé mai la fe en els destins d'una Itàlia redimida del jou usurpador, mestressa dels seus destins, reconfeccionadora de la seva corona esboïnada.

Hi havia, però, en aquells temps de prova i d'amargor per al repulsió i gairebé clandestí patriotisme italià, ànimes ben altes que no dividien amb l'autor somrient, docile i patriarcal de "I Promessi Sposi" aquella fe quieta i inextinguible. Els havien devastat l'esperit els vortors roents en els quals el Leopardi estigmatitzava la passivitat estúpida dels italians que no solament contemplaven la injuriada postroació de la mar, sinó que es banyaven en estranya terra sota estranyes banderes, en oblidat guari dels drets de llur nàutica. Els dominava el dubte corador que revela la frase d'aquell poeta nobilíssim i puríssim patriota, l'Ugo Foscolo, que es domanava: "Si, si, em feliç en Itàlia; però qui farà els italians?" La mateixa tensió suprema del desig els feia negar la possibilitat humana de redempció, ignorants com eren del que els fets portaven a una minoria gosada, i solament a ella.

Hi havia d'altra gent, també patriotes, però ànimes modestes, que tot i desitjant l'alliberació d'Itàlia, i adreçant la fàedora, al capdavant d'un cert temps de duració imprevisió, no sabien estar-se d'admonicions pròpies, que els creien suggerides per la prudència.

Allunyats per tant de temps, segles, de la funció sovrana, sabem veure-los nosaltres mateixos. En enfonsar-se el poder il·legítim; però al capdavant poder constitutiu, no haurem de lamentar que es mesclen amb les nostres aclamacions a Itàlia llura la oridoria de la dissolució plebea, moguda per orbes i brutals concupiscències.

Full de dietari

L'ART DE BADAR A CIUTAT

Tots els barcelonins, així que presentem el desastre de qualsevol foraster, solen dir amb certa satisfacció íntima: "A Barcelona no val a badar."

I que en som de pedants! I que en som d'inexactes! A Barcelona, com a tota ciutat a mica intensa, val a badar. No sols no hi ha cap llei que ens prohibeixi de fer-ho, sinó que el veritable bado és un producte netament ciutadà.

Almenys, jo ho veig així. El pobre pagat que baixa a Barcelona generalment no bada. Creure altra cosa és no conèixer els nostres pagessos, llur recel invencible, llur malícia incalculable. Les víctimes de les ensarronades generalment no són pagessos, sinó ciutadans més o menys perversos, que les lectures i pel cinema. No oblidem que la clientela habitual dels ensarronadors barcelonins és a França, país més treballat i intel·ligent que el nostre.

Però no ens desviem. Dèiem que a Barcelona val a badar. Ara que no hi pot badar tothom. És un art; velliqui. Un art que no s'ensenyava cap escola, que només s'aprenia a còpia d'any de pràctica ininterrompuda.

El bon bado barceloní, així que s'atura al mig d'un grup atapeït, instantívament es corda la jaqueta i oprimeix la cartera amb el colze dret. El seu embaïllament arriba a ésser intensíssim. Amb tot, la boïna d'un automòbil, el campanell d'un tramvia, no deixaran de governar-lo mal. Els seus moviments automàtics són tan nombrosos i tan precisos que pot fer quilòmetres i quilòmetres a través de les cruïlles més perilloses i dels carrers més atrotinats sense ésser víctima de cap catàstrofe.

oies? La Lombardia, per exemple, ha assolit sota el domini estranger una bella prosperitat econòmica; en esdevenir-se la seva separació de l'Estat que avui la conté, no es produirà una terrible crisi dels nostres interessos, un empobriment, una despoblació, una enfonsada de les indústries? Podem confiar els nostres interessos complexos a un escamot de conspiradors?

Un vespre, un dels presents a les amistoses reunions de la casa Manzoni, immortalitzades per tantes memòries i d'espistolària d'italians Ilustres, algú es feta ressed de totes aquelles lamençes.

"Don Alessandro" es posà aleshores a contar una història, que hom pot trobar a la "Gonfissima".

—El comte Archinto—deia—, cor bonigne, cada any, a la vetlla d'anar-se'n a estiuar, tenia el costum d'enviar al camp, a la seva villa, tots els seus criats, fins a una estranya mena de vell carruatge monumental.

Els criats són sempre com gossos i gats, o com sogres i nores, i al dels pobres senyors si això no s'esdevingués providencialment.

El servei del comte Archinto, doncs, tot just entrats en aquell carruatge esparterador, començaven de brullar-se. I de dir que eren mal reconpar-tits; i que el llarguerut era un gran empagament amb aquelles cames, i que el gras es repapava d'una manera escandalosa.

El comte, però, vigilava que encara poguessin els criats. Mirava aquell petit espectacle amb cara inalterada, sense preocupació ni tel·l.

Arribada l'hora de la partida —l'hora assenyalada, perquè el comte Archinto era d'una exactitud que no coneixia obstacles—, tancava el carruatge. I deia:

—Pel camí s'ajusta la car-roga.

—Bé, doncs, la Itàlia—continuava "Don Alessandro"—amb el seu fi somriure maliciós—, és, jo diria, com el carruatge tronoladís del comte Archinto.

Ara com ara, fiquem-nos-hi, d'una manera o altra; després, tot fent camí, ja ens vagarà d'ajustar-nos.

J. S.

Converses filològiques

La solució que sembla tenir avui més partidaris és lo sleeping. Aquesta grafia resol en certa manera la representació de la vocal que pronunciam davant la s; però solament en el cas d'ésser el mot precedent l'article masculí singular. La vocal intercalada no resta sense representació en lo sleeping (si bé, tot essent una o), és representada per una o; però resta inexpressada en lo sleeping, dos sleeping, els o los sleeping, etc. Lo sleeping resol imperfectament i incompletament el conflicte entre la pronúncia sleeping i la grafia sleeping; i és una solució completament artificial, suggerida per l'itàlia, on lo sleeping obceca a una regla morfològica italiana, del tot estranya a la nostra llengua.

En canvi, l'esleeping és la solució més natural mentre no convinguem a guiar sleeping en esleeping, però admetem com a única possible la resolució sleeping. La grafia l'esleeping és una mala llavora a la grafia l'esleeping.

La grafia l'esleeping és una mala llavora a la grafia l'esleeping. És cap obstacle per a emprar el l'esleeping de no escriure la o de dues, ja la qual recolza l'article elidit, ja el l'esleeping, i així, fins a la flor la grafia l'esleeping.

venim que l'esleeping, l'article de l'esleeping, l'article de l'esleeping.

El bon bado no sap l'itinerari que fa, però mai arriba a perdre's; no veu els coneguts i els amics que li passen a prop, però no li escapa una sola de les fases de la seva via, que adreça cap a l'aspecte voluptuós d'una botiga

La Política

ECONOMIA I INTELLIGENCIA

Retallat del setmanari "Catalunya Social".

"Ha estat tancada l'Escola de funcionaris d'administració local."

Item llegit tots els considerandos que figuren en la nota que s'ha facilitat a la Premsa, i la veritat, no n'hi hem trobat l'algua clara.

Deuen ésser molt grossos els deutes, quan no es permet que els ciutadans que assisteixen a aquella Escola, no acabin el curs.

Es per rob d'economia? D'aquesta manera serà molt fàcil millorar la situació econòmica de la Mancomunitat.

Aquest procediment també el va adoptar una altra nostra. El seu màxim va dir: cal que faci economia.

El cas és que cada dia li llueix per dir un plat de soles.

Parlo català, però al cap de poc calça el marit es moria de misèria.

Una mortem també intel·lectualment de misèria?"

LA REPUBLICA GREGA

"El Progreso" celebra el canvi de nom que ve fent-se a Grècia, encapçalant editorial amb aquest epígraf: "Grècia, camí de salvació."

Es tradueix el següent fragment:

"Espanya observa el desenvolupament de Grècia amb profunda simpatia. Tanmateix, el que li fa en l'ànima la idea de la República... També Espanya — com Grècia — podrà salvar-se amb la República."

ELS VENTS QUE CORREN

Die "Sonntags" en la seva edició d'ahir — aprovada per la Presidència del Consell de Las Noticias:

"En Grècia hay República. En Turquia hay trizas al califato. En Perse hay continuas propagandas contra el shah."

Corren malos vientos.

En Marruecos no para de llover."

OBERTURA DE CORRESPONDENCIA

Algunas personalidades lloydianas, i entre elles, els ex-consellers de la Mancomunitat senyors Sal i Porany, han estat citats a compareixer davant del jutge militar de la ciutat de Lloyds.

El objecte de procedir a l'obertura de la correspondència que, per altes de l'Estat, els ha estat intercepidada durant els darrers temps.

EL GOVERNADOR REP

ELS PERIODISTES

Al migdia, els periodistes que informen al Govern civil, com el fet que el governador, ha fet molt dies, no es deixava

La Política

ECONOMIA I INTELLIGENCIA

Retallat del setmanari "Catalunya Social".

"Ha estat tancada l'Escola de funcionaris d'administració local."

Item llegit tots els considerandos que figuren en la nota que s'ha facilitat a la Premsa, i la veritat, no n'hi hem trobat l'algua clara.

Deuen ésser molt grossos els deutes, quan no es permet que els ciutadans que assisteixen a aquella Escola, no acabin el curs.

Es per rob d'economia? D'aquesta manera serà molt fàcil millorar la situació econòmica de la Mancomunitat.

Aquest procediment també el va adoptar una altra nostra. El seu màxim va dir: cal que faci economia.

El cas és que cada dia li llueix per dir un plat de soles.

Parlo català, però al cap de poc calça el marit es moria de misèria.

Una mortem també intel·lectualment de misèria?"

LA REPUBLICA GREGA

"El Progreso" celebra el canvi de nom que ve fent-se a Grècia, encapçalant editorial amb aquest epígraf: "Grècia, camí de salvació."

Es tradueix el següent fragment:

"Espanya observa el desenvolupament de Grècia amb profunda simpatia. Tanmateix, el que li fa en l'ànima la idea de la República... També Espanya — com Grècia — podrà salvar-se amb la República."

ELS VENTS QUE CORREN

Die "Sonntags" en la seva edició d'ahir — aprovada per la Presidència del Consell de Las Noticias:

"En Grècia hay República. En Turquia hay trizas al califato. En Perse hay continuas propagandas contra el shah."

Corren malos vientos.

En Marruecos no para de llover."

OBERTURA DE CORRESPONDENCIA

Algunas personalidades lloydianas, i entre elles, els ex-consellers de la Mancomunitat senyors Sal i Porany, han estat citats a compareixer davant del jutge militar de la ciutat de Lloyds.

El objecte de procedir a l'obertura de la correspondència que, per altes de l'Estat, els ha estat intercepidada durant els darrers temps.

EL GOVERNADOR REP

ELS PERIODISTES

Al migdia, els periodistes que informen al Govern civil, com el fet que el governador, ha fet molt dies, no es deixava

EL DELEGAT GOVERNATIU DE PUIGCERDA

El Noticiero Universal publica la següent notícia, que tradueix literalment:

"L'alcalde de Puigcerda, senyor Josep Suleia, ens trameta unes quantes lletres donant compte de la protesta del dit Ajuntament contra l'ordre de cessament del delegat governatiu, capità de cavalleria senyor Sebastián Arles, i del desig que se li concedís la creu del Mèrit Militar."

ELS ESTRALLS DE LA RABIA

Extremem de la mateixa publicació setmanal barcelonina:

"Segons una nota que ha publicat l'alcalde, la malaltia de la rabia està molt estesa a la nostra ciutat."

L'any passat varien ésser mossegats més de mil persones.

Ara comprenem per què hi ha tanta gent que porta la rabia al cos i treu brumera per la boca!"

L'Escola d'Enginyers Industrials serà traslladada a la Universitat Industrial

El doctor Martínez Vargas manifestà ahir als periodistes que fan informació a la Universitat que l'ajuntament de Puigcerda, delegat regi del Patronat de la Universitat Industrial, manifestant-li que el ministeri de Foment ha acordat traslladar definitivament l'Escola d'Enginyers Industrials d'aquesta ciutat a la Universitat Industrial.

Ja fa temps que aquest afer originà un plot entre la Mancomunitat i l'Escola d'Enginyers. Ara, aprofitant una bona avinentesa, l'Escola d'Enginyers de l'Estat ha aconseguit un cert decorat, que sembla que ocuparà des de l'octubre vinent, aprofitant-ne de l'obra de la Mancomunitat i de la Diputació de Barcelona.